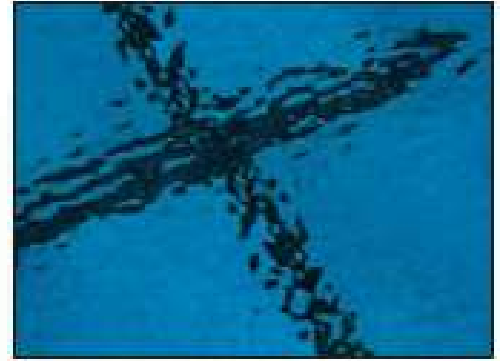

JETA E RE NË TË *Nga mbjellja e farës te rritja e frytit*

Hapat e para: Pagëzimi

E ke përjetuar funeralin e lumtur?

Bëj, Shëno, Mbruj” - ishin fjalët që predikuesi i moshuar përdori një të dielë në mëngjes. Duke qenë një besimtar i ri, isha i shtangur nga kuptimi i çdo pjese të planit të tij të vrazhdë. Teksti ishte nga Mateu 28:19-20.

Kur lexova vargjet mësova që “Bëj” lidhej me fjalët: *“bëni dishepuj nga të gjithë popujt”*. Ideja ishte t’i “bëje” ata të krishterë duke u siguruar të gjithëve mundësi për të pranuar Krishtin si Shpëtimtarin e tyre.

“Shëno” kishte të bënte me pagëzimin në ujë me fjalët: *“duke i pagëzuar në emër të Atit e të Birit e të Frymës së Shenjtë”*.

“Mbruj” i referohej forcimit të besimtarëve për të jetuar me bindje ndaj Fjalës së Perëndisë *“duke i mësuar të zbatojnë të gjitha gjërat që unë ju kam urdhëruar”*. Renditja e fjalëve në Mateun 28:19-20 tregonte që pagëzimi ishte hapi i parë i bindjes për besimtarët pasi bëheshin të krishterë. Kjo renditje mbështetet qartë tjetërkund në Shkrimet e Shenjta: Veprat 2:38; 2:41; 8:12-13; 8:36-38; 9:18; 10:45-47; 16:14-15, 30-33; 18:8. Po ashtu ishte e qartë që pagëzimi ishte një urdhërim i drejtpërdrejtë nga Vetë Zoti.

Ndërsa lexoja këto vargje, kjo puna e pagëzimit në ujë më bindi. Gabimisht kisha shprehur se isha i shpëtuar në një moshë të hershme. Kjo ishte nxitur nga një dëshirë për të lënë përshtypje të pleqtë, prindërit, të afërmit dhe shokët e krishterë. Jo vetëm që pranova të pagëzohem, por gjithashtu merrja pjesë në Darkën e Zotit çdo të diel në atë gjendje të pashpëtuar.

Isha 16 vjeç kur kuptova që nuk mund të jetoja një jetë të dyfishtë. Më vinte turp që isha pagëzuar si një jobesimtar. Duke qenë fizikisht i sëmurë dhe me faj, fillova pa rënë në sy të mos merrja nga buka dhe kupa në Darkën e Zotit. U zotova që nuk do të merrja përsëri nga simbolet derisa kjo çështje të vihej në vijë midis meje dhe Perëndisë. Një natë, në qetësinë e dhomës sime, iu luta Perëndisë që të më shpëtonte. Pranova premtimin

e Perëndisë që shpëtimi ishte në dispozicion të të gjithëve me anë të hirit të Tij. Pranova seriozisht para Perëndisë se besoja që Jezu Krishti vdiq për mëkatet e mia dhe se Ai u ringjall fitimtar mbi mëkatin dhe vdekjen. E vura çështjen në vijë atë natë, por për fat të keq, nuk i tregova askujt. Kuptova që pagëzimi që kisha përjetuar më parë nuk ishte pagëzimi i besimtarit, por pak a shumë një lagje publike. A duhet të vazhdoja të rrija në heshtje apo të rregulloja këtë çështje duke u pagëzuar në mënyrë biblike.

Mesazhi i predikuesit më mësoi që pagëzimi ishte një “shenjë” përmes një shpalljeje publike të bashkimit me Krishtin. Gjatë përndjekjes së kishës së hershme, pagëzimi i bëri besimtarët kaq “njerëz të dukshëm” që disa e paguan me jetët e tyre. Në kuptimin biblik, ai ishte një akt i dallueshëm bindjeje që kishte lidhje me pendimin (Veprat 2:38), dishepullimin (Mat. 28:19-20) dhe indentifikimin me Krishtin në vdekjen dhe ringjalljen e Tij (Rom. 6:1-6). Pra, ishte gjithçka përveç të mbajturit e kësaj jete të re fshehurazi. Si mund të shpërfillja këtë urdhërim të drejtpërdrejtë të Zotit Jezu Krisht duke qëndruar në heshtje? Ishte e vështirë ta pranoja, por i kërkova pleqve që të mund të pagëzohesha “përsëri” dhe të zbatoja renditjen që kisha mësuar në Shkrimet e Shenjta.

I je bindur urdhërimit të Zotit që kur u bërë i/e krishterë? Pagëzimi ishte një nga hapat e para të bindjes që pasonte shpëtimin për shenjtorët e Dhiatës së Re. Ndonjëherë ai madje ndodhi në të njëjtën *“orë të natës”* (Veprat 16:33). I kam kaluar 35 vitet e fundit të jetës mbi pjesën e tretë të planit të predikuesit të vjetër - duke kërkuar që jeta ime të mbruhet nga Fjala. Ku je ti në planin e predikuesit? Nëse je bërë i krishterë me anë të hirit të Perëndisë, a je shënuar si i tillë përmes pagëzimit? A je duke u mbrujtur nëpërmjet bindjes ndaj Fjalës së Perëndisë? -- RANDY HORN